

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ. ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА . . . . . 80 ЛВ. ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвъщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г. РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова сметка № 1328	БРОЙ 20
---------------------	---	--	---	-------------------

Приказка за Шакабакъ и Бармесидъ

(Изъ Хиляда и една нощъ)

Въ времето на визиритъ Бармесидъ, въ Багдадъ имаше единъ просякъ на име Шакабакъ, който се мъчеше да получи достъпъ въ голъмитъ палати, за да се ползува отъ великодушieto на господаритъ имъ.

Единъ день той минаваше край единъ великолепенъ домъ, презъ високата порта на който се виждаше просторенъ дворъ; той се приближи до единъ слуга и го попита на кого принадлежи това разкошно жилище.

— Човъче, отговори слугата, отде идешъ, та ми задавашъ такъвъ въпросъ? Всичко каквото виждашъ не ти ли казва, че това е дома на Бармесидъ?

Шакабакъ, комуто бѣше добре известна щедростта на това прочуто семейство, се обърна къмъ вратаря и поиска милостиня.

— Влѣзъ, му каза той, никой не ти пречи, обърни се къмъ господаря на къщата и той ще те изпрати доволенъ.

Просякътъ поблагодари на вратаря, мина презъ дълъгъ прустъ и влѣзе въ богато наредена и украсена съ арабески зала. На почетното мѣсто седѣше човѣкъ съ внушителна външностъ: то бѣше самиятъ господарь Бармесидъ. Той поздрави Шакабакъ съ „добре дошълъ“ и го попита какво иска.

— Господарю, отговори просякътъ съ плачевенъ гласъ, азъ тѣна въ нищета и имамъ нужда отъ помощта на могъщи и великодушни хора, като тебе.

Бармесидъ изглеждаше очуденъ отъ този отговоръ; той сложи ръце на гърдитъ си, като че искаше да разкъса дрехитъ си, въ знакъ скръби.

— Възможно ли е азъ да бѣда въ Багдадъ и човѣкъ като тебе да тѣне въ нѣмотия? Това не мога да търпя.

Като чу тия думи, Шакабакъ, увѣренъ, че ще получи голѣма милостиня, изрече хиляди благословия и пожела всѣкакви блага на господаря.

— Но азъ трѣбва да изповѣдамъ, господарю, прибави той, че днесъ не съмъ ялъ нищо.

— Възможно ли е, отговори Бармесидъ, по тоя часъ още да си гладенъ? Хей, момчета, викна той, дайте скоро легенъ и ибрикъ да си измиемъ рѣцетъ.

Никакъвъ слуга не се яви; но Бармесидъ си търкаше рѣцетъ сѣкашъ нѣкой му поливаше вода и каза на просяка:

— Ела насамъ! Измий си рѣцетъ съ мене.

Шакабакъ заключи отъ това, че Бармесидъ обича да се шегува; понеже и той разбираше отъ шегата и знаеше, че на богатия трѣбва се угажда, той се приближи и започна да прави както него.

— Хайде, каза тогава Бармесидъ, да донесатъ ядене и да не ни каратъ да чакаме!

Като каза това, при все, че нищо не бѣха донели, той започна да прави като че взимаше отъ чиния ядене, слагаше го въ устата и се преструваше, че дѣвчи.

— Яжъ, гостенино, моля ти се казваше той; бѣди свободенъ, като че се намиращъ у дома си. Яжъ де! Ужъ си гладенъ, пъкъ чакашъ да те каня.

— Прости ми, господаря, отговори Шакабакъ, подражавайки на движенията му: нали виждашъ, че не губя време и ямъ?

— Какво ще кажешъ за хлѣба? попита Бармесидъ; нали е много добръ?

— О, господарю, отговори просякътъ, който не виждаше никакъ хлѣбъ, никога не съмъ ялъ такъвъ бѣлъ и мекъ хлѣбъ.

— Яжъ тогава колкото ти се ще; увѣрявамъ те, че дадохъ петстотинъ златни монети за роба, който го мѣси.

— Момчета, прибави той, донесете друго ядене, Драги гостенино, каза той на Шакабакъ, при все, че никой нищо не донесе, опитай това ядене. Ялъ ли си нѣкогъ овнешко съ болгуръ, по-добре приготвено отъ това?

— Чудесно е, затова и ямъ отъ него до насита.

— Колко се радвамъ! — подзе Бармесидъ и заповѣда да донесатъ гжска съ сосъ подправенъ съ оцетъ, медъ, сухо грозде, грахъ и сухи смокини. Донесоха я колкото бѣха донесли овнешкото.

— Гжската е пълнена, каза Бармесидъ, изяжъ една кълка и едно крило. Но пази си апетита; защото има още много други яденета.

И той продължи да иска разни яденета, които Шакабакъ, умиращъ отъ гладъ, се преструваше, че яде. Той хвалѣше всичко:

— Никога не съмъ ялъ такива вкусни яденета! Но право да си кажа, господарю, не мога вече да ямъ; прелядохъ.

— Тогава раздигайте масата, каза Бармесидъ и донесете плодове.

Той почака единъ мигъ, като че даваше време на слугитъ да раздигатъ, следъ това започна:

— Хапни отъ тия бадеми; хубави сж, току що набрани; ето и други, разни плодове; ето сладки, компоти, избери си каквото искашъ.

После протегна ръка, като че му подаваше нѣщо:

— Дръжъ, каза той; това хапче помага много за смилане на храната; драги гостенино, прибави той, следъ като ядохме толкова много, трѣбва да приемъ. Ще пиешъ вино, нали?

— Господарю, каза просякътъ, азъ нѣма да пия вино, ако ти е угодно, отъ почитъ къмъ религията ни.

— Много си съвестенъ, отвърна Бармесидъ прави като мене.

— Е добре, ще пия, за да ти угодя, но не съмъ свикналъ и ме е страхъ да не сгрѣша противъ благоутробieto; кой знае нѣма ли да се забравя и да престана да се отнасямъ съ почитъ къмъ тебе! По-добре да си пия вода.

— Не, не, ще пиешъ вино, каза Бармесидъ. Въ сжщото време той заповѣда да донесатъ вино, но и виното бѣше истинско колкото месото и плодетъ.

Той си даде видъ, че налива, пи прѣвъ, после налѣ на гостенина и му подаде чашата:

— Пий за мое здраве, каза той. Шакабакъ се престори че взима чашата, погледна я отблизо, за да види цвѣта на виното и най-после пи, като познавачъ, който опитва хубаво питие.

— Господарю, каза той, намирамъ винцето хубаво, но малко слабичко, струва ми се.

— Ако искашъ по-силно, отговори Бармесидъ, кажи, въ зимника ми има различни видове. Вижъ, харесва ли ти това?

При тия думи той се престори, че налива друго вино на себе си, после на госта си и повтори това толкова пѣти, че Шакабакъ, като че ли виното го бѣше разпалило, се престори на пиянъ, стисна юмрукъ и удари Бармесидъ по главата толкова силно, че го събори на земята. Той поиска да го удари пакъ, но Бармесидъ вдигна ръка, за да се запази и извика:

— Полудѣ ли?

Тогава Шакабакъ му каза:

— Господарю, ти има добрината да приемешъ въ дома си своя робъ и да го нагостишъ. Но трѣбваше да се удовлетворишъ съ това. Не трѣбваше да ми давашъ вино, защото азъ ти казахъ, че може да се забравя и да се отнеса непочтително къмъ тебе. Съжелявамъ за това и ти искамъ хиляди извинения.

Едва издума тия думи и Бармесидъ, вмѣсто да се разсърди, започна да се смѣе отъ все сърдце.

— Отдавна, каза той, търся човѣкъ като тебе. Не само ти прощавамъ заедо ме удари, но искамъ занаятъ да бждеме приятели и ти да нѣмашъ друга къща, освенъ моята. Ти съумъ да се приспособишъ къмъ моето настроение и търпеливо издържа шегата до край, а сега ще ядемъ наистина.

Той плесна съ ръце и заповѣда на слугитъ които се появиха, да сложатъ масата. Шакабакъ бѣ нагостенъ съ сжщитъ яденета, които по-рано яде наизустъ. После донесоха вино и въ сжщото време голѣмъ брой робини, хубави и богато облечени, влѣзоха и запѣха приятни пѣсни. И Шакабакъ остана много доволенъ отъ добрината на Бармесидъ, който се отнесе любезно съ него и на кара да му дадатъ хиляда динара.

На вършане въ лагеръ си заедно съ племенцата на покойния Криспенъ, Джимъ среща една кобра.

После я хапна здраво за шията!... Медимъ, подайте ми кожата ремѣкъ и една здрава прѣчка... бързо!

Давай й да закапе прѣчката, връзвамъ и главата; сега вече не може да халепе!

Въ колежа много обичахъ да уча естествена история!... а по-късно ми се прииска да видя отблизо животнитъ, за които бѣхъ училъ въ книгитъ... и дойдохъ тукъ!

Въ днешния брой се свършва увлекателния романъ „Тайната на тампилера“.

Отъ идущия брой въ „ПЪЖТЕКА“ почва да се печати крайно интересния романъ на Габриеле Ферри „СТАРИЯТЪ СКИТНИКЪ“.